

бібліотека ім. М. М. Коцюбинського

Контрольний зразок

Рік видання XVIII

№ 4 (2264). СУБОТА

8

СІЧНЯ 1977 РОКУ Ціна 2 коп.

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Молодий Комуніст

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

НА ЗАКЛИК ТВАРИННИКІВ КИЇВЩИНИ

І ДОСВІД, І МАЙСТЕРНІСТЬ

ПРО РОЗВИТОК ВИРОБНИЦТВА ТОВАРІВ МАСОВОГО ПОПИТУ І ПРО ЗАХОДИ ПО ПІДВИЩЕННЮ ЇХ ЯКОСТІ

Почли тваринників Київської області, високо оцінений Генеральним секретарем ЦК КПРС товаришем Л. І. Брежнєвим, знайшов палку підтримки у тваринників ферм Кіровоградщини. Надаючи великого значення порадам і рекомендаціям, викладеним у листі Леоніда Ілліча, вони розгорнули соціалістичне змагання за збільшення виробництва і продажу державі продукції, за дострокове виконання планів другого року десятип'ятиріччя.

мали старші зміни молочнотоварної ферми № 3 Марія Чудіна та Євгенія Масько. Майстри машинного доїння цих змін минулого року одержали від кожної корови по 3235 кілограмів молока. Цей показник не привернув би уваги, якби кожен з операторів не доглядав по 130 тварин. На комплексі умов праці майстра машинного доїння мало чим відрізняються від умов праці робітника на сучасному підприємстві: у тваринників восьмигодинна робоча зміна, через чотири дні вони мають вихідний, їм падають планову відпустку.

жаві 44845 центнерів, що значно більше, ніж планувалося. На сто гектарів сільськогосподарських угідь ми мали 814 центнерів молока — рекордний показник для колгоспу. Це стало можливим завдяки втіленню в життя курсу партії на спеціалізацію і концентрацію сільськогосподарського виробництва.

Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР з метою дальшого розвитку виробництва товарів народного споживання і кращого задоволення попиту населення на ці товари відповідно до рішень XXV з'їзду КПРС прийняли постанову «Про розвиток у 1976—1980 роках виробництва товарів масового попиту і про заходи по підвищенню їх якості».

Про прагнення тваринників колгоспу «Путь Ильича» Знамянського району за прикладом князя ширше використовувати резерви збільшення виробництва молока розповідає голосний зоотехнік цього господарства Олександр Іванович Прусак.

Раз на декаду молодь (серед тваринників комплексу переважно молоді тваринники) збирається в червоному кутку. Всі знають: цього дня буде підбито підсумки змагання за місяць, на комплексі завітають гості — подруги по змагання з інших ферм колгоспу, або з сусідніх господарств, прийдуть члени комітету комсомолу, щоб оглянути результати змагання за декаду, за місяць, вручити переможцю червоної вишні. На кожних зборах виступають культурармії — це теж турбота комітету комсомолу.

Підтримуючи патріотичний почин князя тваринники запланували надіти від кожної корови по 2650 кілограмів молока, виробити його по колгоспу 52450 центнерів, продати державі 45880 центнерів, тобто вже нині вийти на рубіж 1978 року.

Міністерством, відомствам СРСР і Радам Міністрів союзних республік на 1976—1980 роки встановлено завдання, які передбачають збільшення випуску цих товарів в 1,7 разів.

Для майстрів машинного доїння нашого колгоспу минулий рік, особливо перше півріччя, був складним. І все ж, усвідомлюючи важливість завдань, своєю особистою відповідальністю за втілення їх у життя, тваринники зуміли перевиконати взяті зобов'язання, добитися найвищих за всі роки показників. Численні поздоровлення нещодавно при-

Минулого року господарство виробило 52 тисячі 260 центнерів молока, передало дер-

головний зоотехнік колгоспу «Путь Ильича» Знамянського району.

О. ПРУСАК.

ТУРБОТИ БРИГАДИ

Суботники, кошти від яких ішли до фонду солідарності, комсомольські п'ятиці в клубі залізничників, де молодь могла поговорити про цікавий фільм, почитати вірші, потанцювати... Одним з їх організаторів був Віктор Галюк, котрий п'ять років беззмінно очолював комсомольську

організацію енергодільничі станції Помічна. А нині комуніст Віктор Захарович Галюк — керівник комсомольсько-молодіжної бригади по обслуговуванню кабельного господарства та освітлення залізничного парку. Такий же неспокійний, як і в період свого секретарювання. Його уважатимуть одним із кращих спеціалістів дільниці, а він все ж продовжує навчання на заочному відділі Дніпропетровського залізничного технікуму. Неспокій

Віктора Захаровича переважає всім членам колективу.

Нещодавно підбили підсумки роботи в минулому році. Що ж було результатом, що надовго залишиться? Повністю змінили на вузлі повітряні лінії електропередачі кабельними. Два роки праці. І хоча поставачальники не завжди разували потрібним кабелем, хоча «на ходу» доводилось учини молодих, та їх завданням справився успішно. Інтер'єр в роботі в енергопостачальній залізничній станції зведено до мінімуму.

Тим часом залишаються нерозв'язані проблеми, що стосуються безпосередньо їх. Турбус бригаду освітлення парку. Дещо вони вже зробили. На одній вищці, наприклад, замість шістнадцяти ліхтарів, як це практичувалося раніше, встановлюють усього чотири сві-

тильники. Яскравість освітлення при цьому не зменшується. Але ж яка економія електроенергії!

Зацікавила новаторів ще й така проблема. Нині вишки розташовані за межами парку і тому дають лише бокське освітлення. Це негативно впливає на роботу на сортувальних гірках, де повинна бути максимальна кількість світла, бо йдеться про безпеку праці. Потрібно підняти вишки вище. А це вимагає додаткових затрат.

Виникла думка: а якщо встановити ліхтарі на пристроях контактної мережі? Операція нескладна, затрат великих не треба, пристрій

же простий і надійний в експлуатації.

Сьогодні це поки що тільки думка. І її непросто втілити у практику. Та бригада наполегливо добирається свого. В. З. Галюк і його товариші не можуть бути спокійними, поки в парку є майже зовсім не освітлені місця, де працюють сотні людей...

З отим творчим неспокоєм вони зробили крок у другий рік п'ятиріччя. Щоб так пройти всю п'ятирічку.

Г. ГУСЕИНОВ, громадський кореспондент «Молодого комуніста». Помічна Добровіллянського району.

ТЕМА — ЗАВДАННЯ ПРЕСИ

У в обкомі Компартії України відбулася нарада керівників органів масової інформації і пропаганди області, на якій обговорено завдання газет, телебачення і радіо по пропаганді соціальної політики партії, радянського способу життя, розвитку трудової активності населення.

З доповіддю на нараді виступив секретар обкому Компартії України В. К. Демченко.

В роботі наради взяли участь завідувачий відділом пропаганди і агітації обкому партії І. П. Оліфіренко.

ДЕМОНСТРАЦІЯ БРАТЕРСЬКОЇ СОЛІДАРНОСТІ

4 січня в Москві відбувся мітинг-зустріч представників трудящих столиці, радянських громадських організацій з Генеральним секретарем Комуністичної партії Чилі товаришем Луїсом Корваланом.

Сердечно вітали москвичі мужнього керівника славної чилійської Компартії, який більше трьох років перебував у фашистських катівнях. Його стійкість і мужність надихали чилійський народ на боротьбу проти тиранії, за демократію.

Мітинг відкрив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ММК КПРС В. В. Гришин.

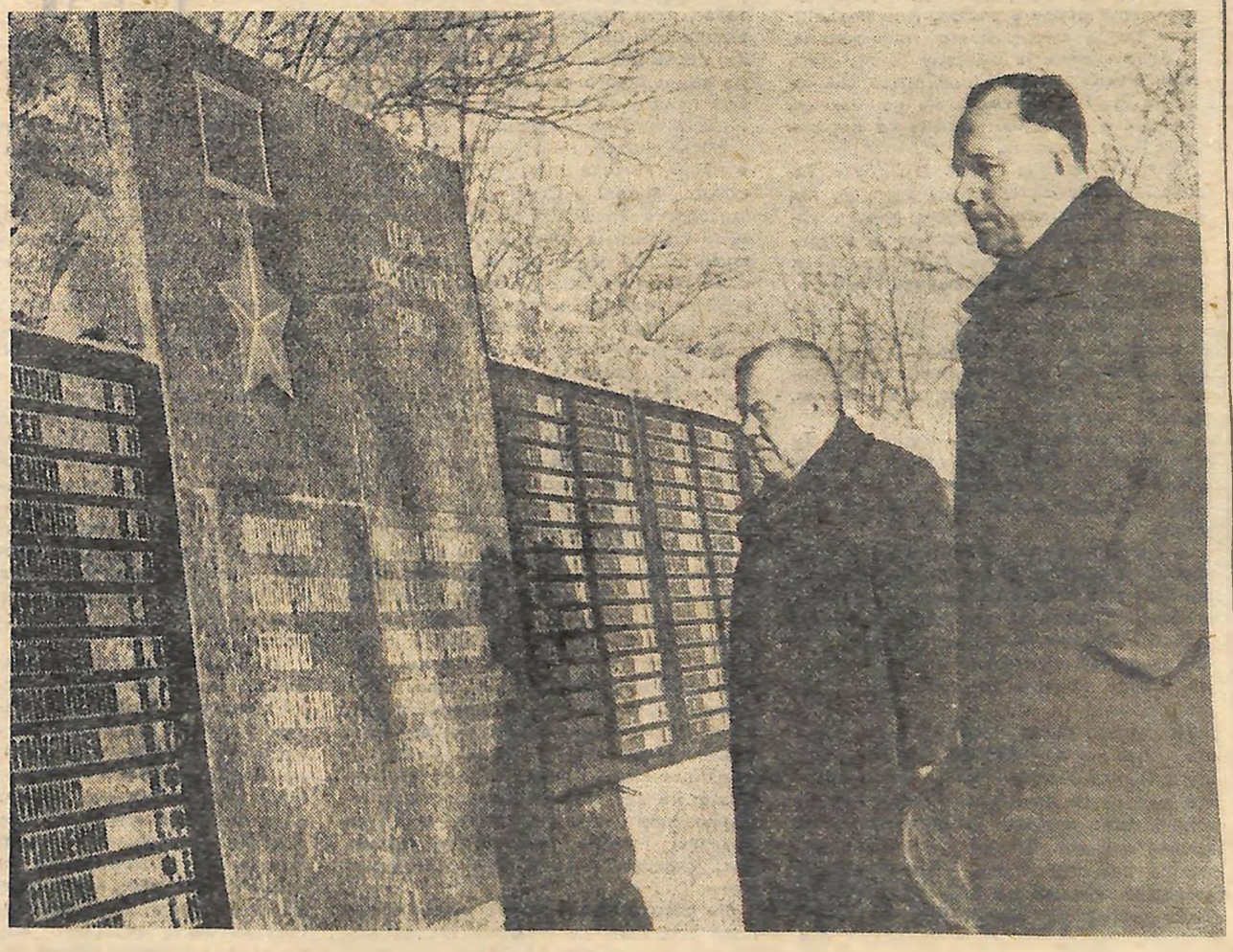
Потім виступив член Політбюро ЦК, секретар ЦК КПРС А. П. Кириленко.

Промовці, які виступили на мітингу-зустрічі, підкреслили, що звільнення Луїса Корвалана є великою перемогою сил миру і соціалізму, в досягненні якої активну роль відіграли КПРС, радянський народ, міжнародний комуністичний рух.

8 січня минає 33 роки з дня визволення Кіровограда від німецько-фашистських загарбників

ДМИТРО КСЕНОФОНТО, ПІЧ ДЕНЕКІН (НА ФОТО СПРАВА), УЧАСНИК ВИЗВОЛЕННЯ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ. КОЛИШНІЙ ГВАРДІЙСЬКИЙ СЕРЖАНТ, НАЧАЛЬНИК РАДІОСТАНЦІЇ 799-ГО СТРЕЛЬЦЬКОГО ПОЛКУ. ТА ГРИГОРІЙ КАРНОВИЧ МИЛЕНТЬЄВ, ПОЛКОВНИК У ВІДСТАВЦІ, КОЛИШНІЙ НАЧАЛЬНИК ШТАБУ 684-ГО СТРЕЛЬЦЬКОГО ПОЛКУ 409-ї КІРОВОГРАДСЬКОЇ БРАТІСЛАВСЬКОЇ ОРДЕНА БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО 7-ї ГВАРДІЙСЬКОЇ АРМІЇ. УЧАСНИК ВИЗВОЛЕННЯ МІСТА КІРОВОГРАДА.

Фото В. КОВПАКА.

(ТАРС).

Тридцять три роки тому на широких просторах Правобережної України розгорнулася запеклі бої радянських військ проти гітлерівських загарбників. Уранці 5 січня 1944 року почалася Кіровоградська наступальна операція з'єднань 2-го Українського фронту під командуванням генерала армії І. С. Конева. Два ударних угруповання, переборюючи шалений ворожий опір, просувалися вперед в обхід Кіровограда — з північного заходу і півдня.

7 січня наші війська перерізали осі й шляхи відступу противника на захід. У районі Кіровограда і села Мелекики було оточено і розгромлено частини чотирьох ворожих дивізій. 8 січня обласне місто було визволено від німецько-фашистських загарбників.

У БОЯХ за визволення Кіровограда яскраво виявився високий моральний дух, патріотизм, масовий героїзм радянських воїнів і партизанів.

Тисячі відомих і невідомих героїв звершили подвиги під Кіровоградом. Їхні імена повинні знати наші люди, насамперед, молодь.

...Перед наступальним боем молодий лейтенант О. Михайлов подав заяву в парторганізацію: «Прошу прийняти мене кандидатом у члени ВКП(б).

Зобов'язуюсь у бою виправдати високе звання комуніста». Гвардієць довів це в бою під Андрикуловою. Коли ворожа піхота при підтримці танків наступала на підрозділ, він мужньо діяв на чолі воїнів взводу, і гвардійці героїчно відбили атаку, знищивши понад 20 гітлерівців, просуваючись вперед, захопивши вигідний рубіж.

Комсомолец І. Андрикулов увірвався у ворожу траншею і вступив у єдиноборство з трьома гітлерівцями. Фашист поразив гвардійця. В ту ж хвилину Андрикулов знищив загарбника. Два інших ворожих солдати підскокнули до Андрикулова, зав'язав рукопашний бій. Мужній радянський воїн переміг і захопив їх у полон.

„ПІДУ В БІЙ КОМУНІСТОМ...“

Шостого січня на південь від Підгайців ворог перейшов в атаку на підрозділ 13-ї гвардійської стрілецької дивізії. Гвардійці мужньо відбивали гітлерівську контратаку. Приклад стійкості показали комсомольці сержанти В. Лоскутов, З. Івашина, І. Кацлап. Вони своїм особистим подвигом надихали бійців на розгром загарбників.

Парторг С. Морозов і кавалер ордена Слави П. Виноградов увірвалися в ряди противника. В запеклій сутичці вони знищили 25 гітлерівців, захопили вигідний рубіж і цим дали можливість підрозділу просунутися вперед.

У боях під Калнівкою героїчно діяв солдат В. Міщаников з 53-ї мотострілецької бригади. Це був бувалий воїн. Він пройшов першу світову і громадянську війни. Два рідних сина героя воювали на фронтах Великої Вітчизняної війни. У підрозділі його з повагою називали батьком-учителем. Він передавав свій досвід, навчав

воїнів бойовою майстерністю, фронтовою спритністю, винахідливістю і мужністю. В одній тільки сутичці рядовий Міщаников знищив 5 гітлерівців і 8 захопив у полон.

Під Мелеківкою фашистські автоматники при підтримці артилерії перейшли в контрнаступ на позиції роти 9-ї повітряно-десантної гвардійської дивізії. В ті тяжкі хвилини воїни героїчно відбивали шалену атаку. На полі бою було знищено понад 70 загарбників. Особливо відзначилися комсорг підрозділу В. Падєїн, старшина В. Близнюк.

Санітар 95-ї гвардійської стрілецької дивізії І. Кривоуханко лише за один день виїхав із поля бою 19 поранених воїнів. Крім цього, в ході наступу він одним із перших увірвався у ворожий окоп і захопив у полон двох гітлерівців.

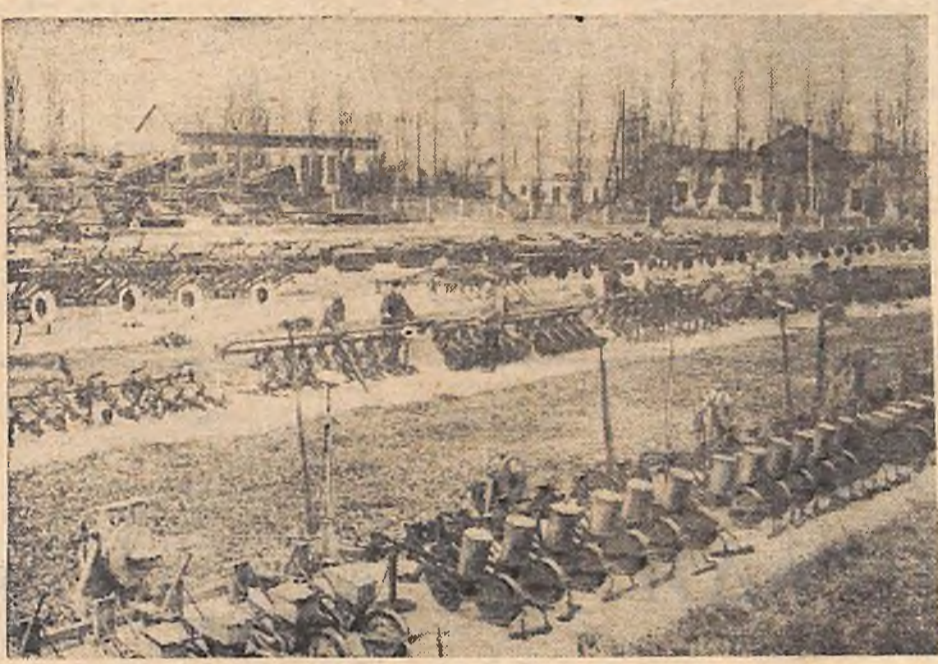
І. АРТЕМЕНКО,
учасник визволення Кіровограда.

ЖОВТНЕВА ВАХТА КОМСОМОЛУ

**ВІРНІ
СЛОВУ**

Із ста тридцяти двох комсомольців колективу імені XXV з'їзду КПРС Онуфрійського району кожен другий — причетний до вирощування хліба. Чимало молодих хліборобів, ставши на ударну вахту на честь 60-річчя Великого Жовтня, інші працюють у май-

стерії, готують техніку до весняно-польових робіт.

Підтримавши почин миколаївських механізаторів, вони зобов'язалися до 1 січня поставити на лінійку готовності ґрунтообробне й посівне знаряддя, полагодити до 20 лютого трактори і до 1 травня — зернозбиральні комбайни.

Вірні своєму слову, ремонтники господарства доброякісно полагодили всі культиватори, котки, сівалки, частину комбайнів.

На фото: ґрунтообробне й посівне знаряддя — на лінійці готовності: крапичний молодий токар колгоспу І. ЯЦІНА.

Фото Ю. СТОРЧАКА.

**Служба.
Дні і ночі.**

ОБИДВА, ЯК БАТЬКО...

Тридцять два роки минуло відтоді, як Іван Ермолайович Олійник надів міліцейську форму, зайнявши посаду дільничного інспектора в селі Аджамці. Багато помічників у Івана Ермолайовича. На території дільниці — вісім товариських судів, в Аджамській середній школі — закін дзержинців.

А коли сім'я І. Є. Олійника збирається за святковим столом, поруч із батьком-капітаном сидять два стрункі юнаки в міліцейській формі. Це його сини Іван та Микола. Обидва, як і батько, працюють дільничними інспекторами в Кіровоградському районі.

Т. СИДОРЕНКО.

З АВЗЯТІ хлопці і дівчата, веселі, дружні. Один може скочити високо, а другий ще вище, одна йде, як лебідь пливе, а друга виступає, мов пава. Це есе — добре. Природні задатки, звичайно, міцна опора в роботі. Але керівникові треба знати нових танцюристів, глибше відчувати їх душевну силу. Ось Жанна Бобровницька, півновида, симпатична, з милими ямочками на щоках. Танцює в колективі майже з перших днів його існування.

Одразу помітив і Володю Лобуса. Такий жвавий, спритний хлопець, під яким земля ходить ходоком, де не ступне — там жарт, що не скаже — з примовкою. Коли почали готувати танок «Три діди, три діди полюбили бабу...», я сказав Володі:

— Це твоя роль.

Важко було перевтілюватися у старого, немічного, але гоноровитого дідуся, що виступає хвацько, з вихлясом. Вихляс виходив.

— А діда не видно, — казав я. — Ти шукай, дивись, як ходять старі люди, помічай, як стугає ногами, як тримає голосу, знаходь деталі, пізнавай усе добре.

В ансамблі були різні люди за професіями, за вдачею. Зосереджена Валентина Біда працювала бухгалтером і заочно вчилася в інституті, дві Тетяни — Меренко і Вознюк — студентки, біля них упала старшокласниця Лариса Радочина. Тільки вступив до педінституту Василь Босий.

Поступово утверджувалося дуже хороше правило в колективі — небуденно жити. Щоб і радощі, і болі, і труднощі — все разом, не схилиючи голови. Поступово і свої традиції встановлювалися. Почали пошуки. Кожен з учасників ансамблю пам'ятає слова товариша Л. І. Брежнєва, сказані на XXV з'їзді КПРС: «Талачовитий твір літератури чи мистецтва — це національне надбання. Ми добре знаємо, що художнє слово, пере-

живи барв, виразність каменю, гармонія звуків надихають сучасників і передають нащадкам пам'ять серця і душі про наше покоління, про наш час, його турботи і звершення». Хотілося підготувати танок, який говорив би про рідні степи, відображав би місцевий колорит. Думали, перебирали різні варіанти. Адже ніде немає нічого готового. Розуміли, що без тісного зв'язку з людьми-старожителями, нічого не знайдеш.

Часто заводили «Там, де Ятрань круто в'ється». Річечка ця протікає на заході області, впадає в Синюху, теж опівнічує ще здалека, славиться своїми своєрідними й красивими обрядами села в тім краю. Кілька разів туди виїжджали групами. Йшли від села до села, записували народні пісні, оповідання про святкові ігри, мелодії, танці, цікаві розповіді. А добровільним провідником став учитель-пенсіонер, знавець народних звичаїв Петро Михайлович Свід. Старі при ньому охоче відкривали свої ветхі скрині й показували костюми, що збереглися з давніх часів. Розповідали, хвалилися, як самі танцювали в молодості!

— Знаєте, отак, було, виходимо...

Ми все старанно записували, порівнювали різні варіанти, вибирали з них найкращі. Старались віднайти найхарактерніше, те, що виражає близьку ідею і насичене глибоким змістом. Все більше пересвідчувалися, яка широка і повна ріка народного мистецтва, яка вона багата барвами, яскравими мелодіями. Кожен порух у танці несе красу і думку, які прагнули подати виразніше, звучніше, зберегти колорит і глибокий зміст, передати головне, типове. Танці готувалися довго, не раз перероблялися і вдосконалювалися навіть після того, як були показані і щиро схвалені глядачами. Так, скажімо, народилися «Ятранські ігри».

Від невеликої підготовчої групи поступово перейшли до студійної форми роботи. Створили при Будинку культури

Щедрий ужинок

А. КРИВОХИЖА,
народний артист УРСР, керівник самодіяльного заслуженого ансамблю народного танцю України «Ятрань».

дві дитячі і дві підліткові групи. Це вже був резерв, надія. Поступово навчання в студії набирало планомирного характеру, програму розраховували на п'ять років, а навчанням було охоплено триста осіб. Тепер це школа з семирічним строком навчання, з чітко виробленою програмою.

Увечері, коли в великому залі проходять репетиції основного складу, завжди сидять і старшенькі, з останніх класів (стажери). Жадібно ловлять кожен рух, і безмірно раді, якщо кого залучають до справжнього генцю на сцені.

У нас завжди є хороша зміна, є кому передавати естафету. Свій почерк, свою любов до народного мистецтва ятранці розносять все далі і далі. Більше тридцяти нинішніх і колишніх учасників ансамблю мають на підприємствах, у навчальних закладах, клубах своїх вихованців, керують гуртками, і навіть ті, які в армії служать, знані там як пристрасні митці.

Творчих поїздок було багато, всіх їх зараз і не перелічити. Та кожна з них мала велике виховне значення не тільки для учасників ансамблю. Те, що високе мистецтво показують хлопці і дівчата за кордоном — звучить гордо. Адже наш колектив аматорський, його члени — від верстата, від студентської лави. І скрізь достойно представляли мистецтво рідного краю, то хіба можна переоцінити виховне значення цього факту? Захоплення високим народним мистецтвом стає масовим, активним, воно сприяє вихованню в нашій молоді благородних

почуттів, насичує життя багатобарвним змістом.

На Кіровоградщині вже стали традиційними свята театрального самодіяльного мистецтва. З усієї області приїждять десятки колективів, щоб скласти звіт про свої успіхи. Як струмки весняні, збираються щороку і хорова колективи. Десять років тому народилася ще одна добра традиція — свято народного танцю. Вперше виникла думка провести таке свято в дні підготовки до п'ятдесятиріччя Великого Жовтня.

Ятранці у цій добрій справі стали зачинателями. З їхньою допомогою в більшості районів провели триденні семінари керівників танцювальних колективів у сільських клубах. Ятранці виїздили давати консультації на місцях. За час підготовки до свята народилося чимало нових аматорських колективів. Багато з них взяли за освоювання місцевого фольклору, обирали теми, близькі до умов життя міста чи району. Одним словом, закипіла робота.

Незабаром уже видно було її наслідки. У своїй «Шахтарській сюїті» аматори Олександрії славили працю гірників. Вони ж показали і гуцульську сюїту «На полонині», яка зачарувала глядачів своєрідним стилем, барвами костюмів. Стів танці Роман Модзяк. Цей ансамбль незабаром здобув звання народного. Новорхангельські аматори показали картину «На берегах Синюхи». Постановщик її Анатолій Кріпак виявив неабиякий режисерський хист, знання національного колориту і фольклорного матеріалу.

ЧОМУ б нам не організувати свого театру? — запропонувала подружкам комсомолки інженер-конструктор Наталія Харичкіна.

Ідея сподобалася. Знайшлися й ентузіасти. Серед них — інженери Світлана Божор, Меланія Косогор, Людмила Страхова, Віктор Макаров, креслярки Ганна Остапчук, Тетяна Сенченко, Ольга Дротова. Молодь підтримали партбюро, місцевком, жіноча рада, керівництво Кіровоград-

іграшки з магазину для нашого театру не годяться. Вони дуже схожі одна на одну, а між персонажами повинен бути контраст,—порадив Толников, пояснюючи специфіку та особливості лялькового театру.

Георгій Олександрович не тільки радив, а й допомагав усім, чим міг. За короткий час він став душею молодого колективу. Він написав сценарій за мотивами казки, виготовив оригінальні ляльки, що відповідають персонажам, дібрав тексти пісень, музику до яких створив Сергій Кошарський — молодий співробітник конструкторського бюро. До того ж Толникову довелося бути і режисером, і актором. Він же зробив сцену.

Кожна репетиція лялькарів ставала святом мистецтва. Розширювався кругозір, нагромаджувався досвід, набувалися навички, народжувалися творчі рішення, їх бурхливо обговорювали, після чого приймали або відхиляли.

Минав день за днем. Допізна засиджувались аматори, втілюючи задум у життя...

Другого січня на новорічному ранку в конференц-залі конструкторського бюро перед дітьми і їхніми батьками — товаришами по роботі перше виступив театр.

На сцені з'явилася Попелюшка, вічно юна, улюблена героїня, якій співчували, якою захоплювались багато поколінь. На маленькій сцені боролись і перемогали доброта, справедливість, працелюбність. Ніхто не помічав промахів недовідчених акторів. Не вірилося, що комсомольці і молодь під керівництвом Г. О. Толникова зробили все своїми руками: перед глядачами у всій красі сяяла казка! І їй палко аплодували діти і дорослі — аплодували самодіяльному колективу.

М. НОЖНОВ,
інженер-конструктор.

У НАС — КАНІКУЛИ!

КОЖНИЙ ДЕНЬ — РАДІСТЬ

Навряд чи хтось уявляє Новий рік без ялинки. Для школярів же ялинка — символ не тільки Нового року, а й усіх не дуже тривалих, зате дуже бажаних зимових канікул. Як же зробити, щоб стала ялинка ще красивішою і привабливішою, веселою, як зимове свято? Її треба прикрасити. «А найкраще — прикрасити іграшками, які зробили ти власними руками», — вирішили бобринецькі школярі. І зимові канікули почалися для них конкурсом на кращу ялинкову прикрасу. Ось де буз простір дитячій фантазії! Безліч кумедних звірят, казкових героїв, що появились на світ завдяки спритним рукам та багатій уяві, поселилося на ялинкових гілках. Тож ялинка, що стоїть на центральній площі міста, відразу засяяла всіма барвами.

Так канікули починалися. Тривають же вони і в Будинку піонерів, де пройшов ранок «Ми — розесники мрії крилатої».

Найменші теж не сумують: старшокласники Бобринецької середньої школи організували для жовтенят ранок «Кришталева зимонька». Задоволені вони й ляльковою виставою «Петрущица ялинка» та програмою «Веселка», яку підготували члени циркового гуртка і лялькового театру при районному Будинку піонерів.

Канікули тривають. І кожен день відпочинку приносить учням радість, веселощі, здоров'я.

К. ОКУНЬКОВА,
директор Бобринецького районного Будинку піонерів.

Сущность жизни неподвластна тленню, Если жизнь твоя не пустоцвет. Мне хотелось плыть не по течению, Оставляя повсюду добрый след. Даже тут, прогремев грозою, Оставляет влагу и озон, И весна приводит за собою Буйство трав и ясный небосклон. Белый свет любви и прищипая, Землю эту я не зря топчу. Добрый след — иного не желаю. Добрый след — иного не хочу.

МОЯ ОСЕНЬ

Еще колдует над землею лето, А ночь ворует время дней, И притаился пляж полураздетый На берегу, у камышей и шпей. В какидке желтой грустное полестье, Ленинво дятлы тишину клюют, И в дальний путь зовет их поднебесье, Хотя им здесь — приволье и уют. И с ними осень трудится без слов. Уж променяла нестроту с весельем На небывалый урожай садов, Что от плодов на корточки присели.. Своих ветров порывистые речи Нам осень даст послушать наяву И без предупреждения на плечи Сыплет свою лимонную листву. Еще колдует над землею лето, А ночь уже ворует время дней, И просят, жаждет пляж полураздетый Тепла и ласки солнечных лучей.

КЛЕН

Отплясал по крышам дождик дробью, И закат, как флаг, простер крыло, И в цветах, как будто бы в сугробе, Утонуло по уши село. Как в трюмо, глядятся сосны в речку, Ручейки ужами расползлись. И березы тонкие, как свени, Потонулись в голубую высь. Величаво в бездну выплывает Ясный месяц с хорозодом звезд, Сторожихой тишина немая До утра становится на пост.

НОЧЬ

Копчалось лето, осень подошла И, взяв свой факел огненно-бездымный, Огромный клен у дома подожгла, И в дальний лес ушла неумолимо. Он ветви, словно крылья, распростер, Взгрустнул о птицах и о песнях сыстых И похвхал, как золотой костер В порывах струй целаскового ветра. И вот уж нет пылающей листвы, Ветвей четину в небеса нацелив, Клен сливнит лесно близкую метели И чувствует дыхание зимы. Картечью белой выстрелит она, Но, защищая жизнь корей-бронюю, Не сдастся клен, и листьев ордена Ему весна нацепит, как герою.

СЛЕД

НА

ЗЕМЛЕ

СТЮАРДЕССА

Песня

Мы не ощущаем высоты В комнате воздушного экспресса, Потому что рядом с нами ты, Милая, простая стюардесса.

Припев:

Полобила ты небо, как птица, По, поверь, по глазам твоим видно! Если б сердце могло раздвоиться, Ты б земле отдала половину.

Нам твое душевное тепло Заменяет близких и знакомых. Потому под голубым крылом Чувствуем себя, как будто дома. Мы в салоне, как в гостях сидим, Ты — хозяйка в пятом океане, А внизу под нами кинофильм Проплывает на земном экране. Пусть встречает небо нас грозой, Ты глядишь притетливо и нежно. Если вдруг нарушат наш покой, Ты смела, как Курченко Надежда.

ВОЗВРАЩЕНИЕ

Воздух вешний и снгий, Он травкою пропах. Слова крик журавлиный Словно медь в небесах. В нем звенит ликованье, Как паневы земля, Журавли утром ранним В нем весну принесли. В удивлении птицы Новый делают круг. Над вчерашней станицей Только волны вокруг. Стая в недоумении: Как случится могло — Где стояло селенше — Блещет моря стекло? Воздух вешний и снгий, Весь травкою пропах Молкнет крик журавлиный В украинских стенах.

Михайл БЕСКОКОТОВ.

КАЗКА СВОЇМИ РУКАМИ

НАРОДИВСЯ

ЛЯЛЬКОВИЙ

САМОДІЯЛЬНИЙ

ського головного спеціалізованого конструкторського бюро посівних і комбінованих машин.

Вирішили ставити на ляльковій сцені «Слонамандрівника».

— Що це ти робиш? — спитав якось художник Г. О. Толников учорашню школярку Надю Новикову.

— Декорації для лялькового театру.

— У нас створюється ляльковий театр? А чому ж мені нічого не сказали? Ану, покажіть, що у вас виходить.

Ось Георгій Олександрович серед комсомольців і молоді. Він указав на допущені помилки, звернув увагу на труднощі, пов'язані з постановкою. З часом від «Слонамандрівника» відмовилися. За пропозицією Світлани Божор узялися за казку «Попелюшка».

— Звичайні дитячі

„Ятрані“

В ході свята виявились здібні керівники колектива, наші вихованці В. Горінний, Ж. Бобровницька, В. Суган, В. Слободенюк, В. Юрченко, В. Босий та інші. З такими ентузіастами можна сміливо братися за широку пропаганду танцю, сприяючи розвитку художньої самодіяльності в містах і селах області.

Давня дружба і міцні творчі зв'язки єднують «Ятрань» із самодіяльним народним ансамблем танцю «Степівчанка» з Новоукраїнки. Новоукраїнці не минають нагоди всім колективом побувати на концертах ятранців, запрошують їх для постановки нових танців і хореографічних композицій. Нещодавно Володимир Коваленко виїздив до Вільшанського районного Будинку культури для подання практичної допомоги танцювальному колективу. Такі виїзди, безперечно, корисні.

Виступи ятранців у міських і сільських будинках культури і клубів області приносять подвійну користь. Глядачі мають змогу ознайомитися з досконалою майстерністю ансамбля, крім того, такі поїздки є стимулом виникнення нових і поліпшення роботи існуючих танцювальних колективів.

Кілька слів про сценічні костюми. Не варто, по-моєму, захоплюватися театралізацією, стилізацією. В українських костюмах допустимі, наприклад, коротші спідниці, кофужі (щоб не заважає рукам), ніж в дійсності, але блузками під корсетку з короткими рукавами, новими формами плахт, корсеток ні в якому разі не слід зловживати. Такого одягу народ не носив. Дуже обережно треба ставитися до парчі або атласу. Бути ближче до справжнього народного ма-

люнку. Правда костюма допомагає танцеві. А розкіш і помпезність не приховують бідності сценічної.

У кожного народу свої обряди. Багато з них побутує і сьогодні. Народ створив до них пісні і танці (навесні — веснянки, узимку — метелиці та ін.). Дуже добре використали цей матеріал у класичній літературі, в українській драматургії. Для хореографів — це невичерпне джерело дає широку можливість у виборі засобів композиційного вирішення номера. Тексти пісень підказують і сюжетну лінію, мелодію, можуть бути використані як музичний матеріал для супроводу.

Давно вже виношуємо план: вивчити танці кожної області Української РСР і підготувати програму тільки з них. На це потрібен не один рік. Ми хочемо працювати так, щоб полотно, створені ятранцями, увійшли в золотий фонд народного мистецтва України. Ми горди-

мося заслуженою славою колективу. Вбачаємо в ній свій скромний внесок у загальну справу комуністичного будівництва, виховання підрастаючого покоління, завоювання широкого авторитету радянського мистецтва на міжнародній арені. Цим ми сприяємо триумфу наших ідей в усьому світі. Гість XXV з'їзду КПРС керівник делегації від Компартії Мальт Ант'оні Вассало сказав: «Досвід зв'язків з Радянським Союзом свідчить, як багато корисного й повчаль-

ного ми можемо запозичити. У нас на Мальті тепло зустрічали ваш ансамбль «Ятрань», виступи якого засвідчили високий рівень культури, чудові традиції українського народу».

Літературний запис
Т. КАЛЬНИНСЬКОЇ,
О. МОТОРНОГО.

Фрагмент українського весільного обрядового танцю «Поворотки» у виконанні ятранців. Фото В. КОВПАКА.

Про висування кандидатур на здобуття Республіканської комсомольської премії імені М. Островського в галузі науки, техніки і виробництва 1977 року

Комісія Центрального Комітету ЛКСМ України по республіканській комсомольській премії імені М. Островського в галузі науки, техніки і виробництва оголошує приймання робіт для участі в конкурсі на здобуття премії 1977 року.

Для участі в конкурсі можуть бути висунуті наукові роботи, що вносять важливий вклад у розвиток радянської науки і техніки, глибокі теоретичні дослідження з питань марксистсько-ленінської теорії та економіки, роботи по створенню і впровадженню в народне господарство найбільш прогресивних технологічних процесів, матеріалів; машин і механізмів, по застосуванню передового виробничо-технологічного досвіду, який має велике народногосподарське значення. До розгляду приймаються роботи, виконані молодими науковими працівниками, інженерами, аспірантами, викладачами вузів, молодими робітниками, колгоспниками і спеціалістами народного господарства, вік яких не перевищує 33 років у момент подання роботи в комісію по премії.

Кандидатів на звання лауреатів висувають обласні, міські, районні комітети ЛКСМУ, первинні комсомольські організації, галузеві міністерства і відомства, ради молодих учених і спеціалістів при обкомах, міськкомах, райкомах ЛКСМУ, науково-технічні, вчені ради наукових установ, вузів, проектних інститутів, конструкторських організацій, підприємств, науково-технічні товариства, вчені ради з проблем науки.

Роботи подаються в 4-х примірниках з додатком короткої анотації. Подання відзня (із зазначенням строку закінчення і впровадження роботи загальної оцінки розробки, масштабу її реалізації і техніко-економічних показників, довідки про творчий вклад кожного з авторів, прізвища наукового керівника, його віку), виписка з протоколу засідання комітету ЛКСМУ чи ради молодих учених і спеціалістів, колегії міністерства, вченої чи науково-технічної ради організації про висування роботи і розгорнута характеристика наукової та громадської діяльності кожного з авторів із зазначенням у ній біографічних даних, службової і домашньої адрес — в одному примірнику.

Матеріали подання направляти до 1 березня 1977 року на адресу: 252018, м. Київ-18, Радянська площа, ЦК ЛКСМУ, на здобуття премії імені М. Островського в галузі науки, техніки і виробництва. Телефон для довідок — 218-842.

Лорди прогулюють

Британський парламент заслуговує того, щоб йому присвятити окрему розповідь. Взагалі, всім нам дуже пощастило. Під час екскурсії нам кілька разів про це нагадували. Повторювали, що Вестмінстер — це королівський палац, сюди, ось куди ми прямуємо зараз, проходить її величність королева Великобританії Єлизавета II. Як правило, всі туристські групи метеоритом пронесуться від східних вхідних дверей парламенту до західних, а нам пощастило — нам покажуть увесь парламент від А до Я. В повільному темпі.

Зустрів нас член палати громад, який уже три роки представляє в парламенті лейбористську партію. «Проте, — уточнив він, — навіть і тепер, я не можу ясно вам сказати, що таке парламент. Виявляється, тут просто грають у футбол...». Звичайно, ми оцінили почуття гумору нашого гіда й відзначили у своїх записниках, що красномовність — одна з перших вимог до кандидата в члени парламенту.

Англійський парламент складається з двох палат: верхньої і нижньої, палати лордів і палати громад. Уже самі приміщення, де відбуваються засідання цих палат, різко відрізняються одне від одного. Скажімо, так, як крикливо вираджений погордливий папуга з островів Фіджі від нашого непримітного сіренького горобця.

Життєві проблеми Великобританії розв'язує палата громад. Усіх 635 депутатів нижньої палати обирають загальним голосуванням. У палаті лордів засідають, звісно, лорди. Місце сьогоднішнім представникам забронювали ще їхні далекі предки голубої крові, які ведуть свій родовід од династії Тюдорів і навіть далі. Якщо у вас немає герба, котрий свідчив би про родовитість вашої сім'ї, можете не потикатися в палату лордів. А життя там вельми необтяжливе. Палата лордів вирішує всі питання, окрім тих, що пов'язані з фінансами. А оскільки капіталістичні країни жодної справи не можуть уладати без грошей, то члени верхньої палати в основному біють байдужі.

Ось майже стенографічний запис одного із засідань. Зі свого гарно оздобленого крісла підводиться лорд Гудвей: «Чи не помітили ви, шановні, що на п'ятипенсовій марці, випущеній останнім часом, так мало клею, що скільки її не лижи язиком, марка все одно відклеюється. Нашому урядові слід було б звернути на це увагу...» Зі свого — теж гарно оздобленого — крісла підводиться енергійна леді Холсбер: «Треба зауважити серу Гудвею, що все залежить від того, з якою силою він лиже згадану марку». Лорд Гудвей: «Це, хочу відзначити, не має абсолютного ніякого значення. Вся причина в концентрації клею, що випускається...» Леді Холсбер: «Я вимагаю вивести це питання на широке обговорення...» і т. д. і т. п.

(Продовження. Поч. в газетах за 30 грудня 1976 р. та 4, 6 січня 1977 р.)

КОРДОНИ ЛИШЕ НА КАРТАХ...

Успадковане право з дня свого народження автоматично зараховувати себе в палату лордів призводить іноді до анекдотичних випадків. Подейкують, що в одному із засідань брало участь... тримісячне немовля. Коли почалося голосування, дитя зайшлося у плачі. Спікер (головуючий), витримавши достойну паузу, повідомив: «Лорд Велінгтон від голосування утримався...»

Часто шановні лорди поведуться так само, як безусі студенти, котрі не особливо стараються бути присутніми на університетських лекціях. З тисячі місць під час засідань палати лордів заповнені хіба що 70—80... Не раз тверезі голови ставили питання про доцільність перетворення ярмарково-яскравої палати лордів у музей.

Але ж традиції, без яких англієць не може уявити себе в Англії...

Завтра, про яке не хочеться думати

У перший день перебування в столиці Англії нас запросили в кантрі-хол (щось на зразок нашої міськради) і показали фільм російською мовою «Лондон звичайної людини». Фільм досить пізнавальний. Ми, наприклад, дізналися, що двоповерхових червоних омнібусів, яких ніде, крім Лондона, не побачиш, тут сім тисяч, а таких самих чорних диво-таксі — 11 тисяч. Іще ми довідалися, що в столиці Великобританії найбільша у світі пожежна команда і що на лондонському смітнику щоранку сплячуть понад 10 тисяч тонн сміття.

Після того, як стрічка закінчилася, містер Вальф, голова комітету у справах будівництва, член лейбористської партії, підтвердив думку, що Лондон — місто величезне, і додав, що створене воно для радості і задоволення всіх потреб людини. А планує й контролює розвиток столиці Рада Великого Лондона. Це досить розгалужений організаційний механізм, якому підпорядковані всі служби міста. У брошурах, що їх видає Рада, на широкий загал виносяться заходи щодо розв'язання всіх проблем, які хвилюють жителів Лондона: задоволення соціальних потреб, зниження цін, зменшення кількості безробітних. Подібні популярні видання розраховані переважно на молодь і звернені до неї. На титульних сторінках лідери правлячої партії багатослівно запевняють і заспокоюють —

становище не тако вже й безвихідне. Заголовки теж звучать оптимістично: «Лондон: майбутнє і ти».

Столиця живе своїм життям. Кожен день повторює вчорашній, але й несе в собі те, чим він ніколи не повториться. В лондонських магазинах не існує проблеми дефіциту, навпаки, покупця тягнуть за рукав. У багатьох вітринах побачиш величезні літери «СЕЙЛ» — продається по знижених цінах. Продається все ж не від хорошого життя: катастрофічно падає фунт стерлінгів, і власники магазинів живуть одним — продати сьогодні якомога більше, хто знає, що чекає завтра!

У «Правді» нещодавно було опубліковано досить цікаву інформацію. В ній йшлося про те, що, використовуючи фінансові хвороби Великобританії, тисячі бельгійців і французів, вигідно обмінюючи свою валюту, висаджують на береги Альбіону «десанти», скуповуючи там усе, що попадає під руку. «На нас було вчинено справжній напад, — цитує брссельська газета «Сіден» слова власника великого магазину з англійського порту Дувр, — вони (французи та бельгійці) купували все, що їм заманеться, хай то будуть холодильники, тенісні м'ячі чи ляльки».

Бельгійська газета повідомляє, що французи та бельгійці везуть із собою в Англію навіть брудну білизну, оскільки там прання і хімічистка на 30 процентів дешевші, ніж на континенті.

Країна туманного Альбіону нині панічно борсається у фінансовій лихоманці, і поки що, як би оптимістично не звучали заголовки в газетах і брошурах, бажаного світла в кінці тунелю щось не видно...

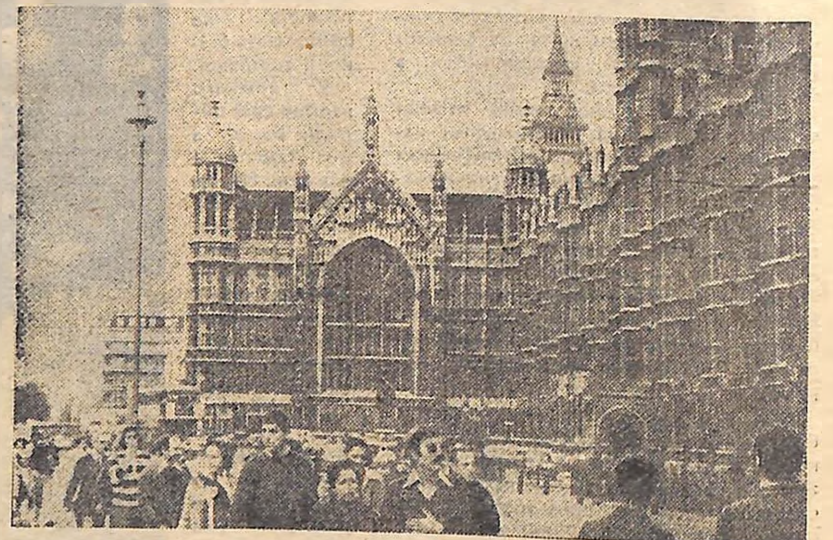
Кожен англієць мусить вирішувати щоденні проблеми в міру своїх можливостей. Більшість тих, до кого звернені популярні брошури, просто не читає їх. У центрі Лондона — убрана в неонову рекламу площа Пікаділлі. В центрі її, коло скульптури бога Ероса, вечорами збираються гурти молоді. Звідси бере початок район Сохо, «дно» Лондона, тут поруч ресторанів, нічних кабаре розташовані брудні нічліжки, де мешкає і відпочиває людь, якому нема діла до всього іншого людства. Приїжджих попереджають: і вдень, і ввечері перебувати в цьому районі небезпечно.

Лондон — місто серйозне й суворе. В ньому треба вміти жити. Тих, хто не вміє пристосовуватися до життя, невдах, він не вміє жаліти. В англійських школах щодня одну годину відводять на урок фізкультури, дітей привчають до фізичних навантажень. Потім, коли вони виростуть, атлетичними плечима легше витіснити слабкіших.

«Якнайменше інформації про те, що нам не потрібне». Як ми переконалися, це один з девізів безтурботної юності Заходу, яка згодом виростає в байдужість цілком поволітніх членів суспільства.

(Далі буде).

Площа Пікаділлі. Англійський парламент. Фото автора.

Первое апреля

Музыка В. Мигули. Слова И. Шаферана.

Musical score for the song 'Первое апреля' (April Fools' Day) with lyrics in Russian and Ukrainian.

Как ты очутилась там, где я живу? Это мне приснилось или наяву? Волосы поглажу, за руку возьму. Лишь тогда поверю счастьем своему.

Пр и л е в:

Еще деревья спят под снежной тяжестью, Еще кружатся белые метели. А мне все кажется, а мне все кажется, Что ты вдруг скажешь: «Первое апреля!»

Стало небо синим, звезд не сосчитать. Каждый день отныне мне, как праздник, ждать. И приходит радость, и уходит грусть, И поверит счастьем я опять боюсь.

П р и л о ж.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.

ПОГОДА

Вдень 8 січня по області та місту Кіровограду передбачається хмарна погода, без істотних опадів. Вітер південно-західний 5—9 метрів на секунду. Температура повітря 5—10, по місту 5—7 градусів морозу. За даними Українського бюро погоди, 9—10 січня переважає хмарна з проясненнями погода, часом невеликі опади, слабка ожедять, туман. Вітер західний 5—10 метрів на секунду. Температура повітря: вночі 9 січня 11—16 градусів морозу, 10 січня 9—13 градусів морозу, вдень 0—6 градусів морозу.